

Průhonickým parkem od hájovny

Pro naši vycházku do Průhonic, jsme tentokrát zvolili cestu od průhonické hájovny do zadní, takzvané divoké části parku, kam většina návštěvníků, pro větší vzdálenost od zámku vůbec nedorazí. Zatím co kolem zámku je pěstěný okrasný park plný turistů, na opačném konci je možné v klidu vychutnat všechna zákoutí plná cizokrajných rostlin a staletých velikánů, zrcadlících se ve všudypřítomné vodě.

Pěstěný anglický park u zámku.

Abychom si tuto nádheru v parku mohli prohlédnout, musel zde být někdo před námi, kdo měl představu a prostředky na jeho realizaci. Po několika neúspěšných předchozích majitelích, to byl v roce 1885 hrabě Arnošt Emanuel Sylva Tarouca.

Inspiroval se parky šlechtických rodů u nás i v okolních zemích a správně odhadl že nejdůležitější pro založení takového parku je vhodný pozemek, právě takový jaký se nabízel zde, nedaleko od Prahy. Ten byl pokryt vzrostlým porostem a hlavně jím již tenkrát protékaly tři potoky, vhodné pro založení rybníků a dalších vodních prvků.

Hrabě Sylva Tarouca

nechal dovézt 1700 druhů cizokrajných stromů a rostlin, z nichž mnohé se staly vstupní branou do Čech a mnohdy i do Evropy. Na 250 hektarech, nechal na stávajících potocích vybudovat tři rybníky propojené strouhami, tůňemi i slepými rameny. Mezi nimi byly vytvořeny jezy, přepady a dokonce i malé vodopády.

Velkou výhodou vybraného pozemku byla jeho členitost, včetně několika skalních masivů. Nic nebylo nutné budovat uměle. Původní porosty byly použity jako základ pro novou výsadbu a její stínění a postupně byly odstraňovány. Vytvořením vodních ploch se příznivě změnilo v oboře i mikroklima, právě pro dovezené exotické rostliny.

Jenom rododendronů, kterým se v parku neuvěřitelně daří je zde osm tisíc. Právě ty sem lákají v době květenství tisíce návštěvníků.

A protože ta doba je právě nyní, zlákaly i turisty z jedničky. V divoké zadní části parku jsme došli k největšímu z rybníků, Bořínu. Ten je až na samém konci obory v sousedství obce Zdiměřice. Je oklopen skalami a mohutnými cizokrajnými velikány. Bořín jsme obešli a ve skalách jsme narazili na filmaře. Ti zde ale rozhodně nejsou poprvé. Natáčelo se zde již několik filmových pohádek, třeba S čerty nejsou žerty, nebo Princezna se zlatou hvězdou na čele. Celá skála je jedno velké alpinum. A protože tento rybník je nejvýše položenou vodní plochou v celém parku, tak u hráze, pod přepadem z něj vytéká několikametrový vodopád.

Voda je vlastně takovou páteří celé obory a nejhezčí scenérie jsou právě při propojení rybníků a tůní. Proto se naše cesta tentokrát drží potoků a skal kolem nich. Jako již několikrát i tentokrát jsme měli štěstí. Přidal se k nám pamětník, který navštěvuje park již přes šedesát let a dokonce se zde podílel i na nějaké výsadbě. Z cizokrajných rostlin dokázal pojmenovat téměř vše, tak jsme to měli i s výkladem.

Prostřední rybník Labeška ke kterému jsme došli je obklopen skupinami azalek a dalších kvetoucích keřů. Nad hrází je replika “ české chaloupky“ a odtok z rybníka opět řešen zajímavým přepadem.

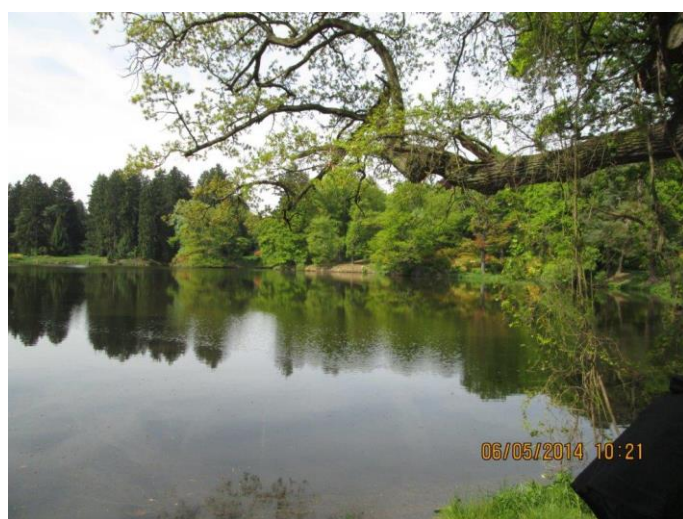

Od Labešky jsme přešli do přední části parku a náš dočasný průvodce nás vede k rostlinám o které měla některá děvčata zájem. Sami bychom je asi těžko našli-třeba Liliovník tulipánovitý. Strom dorůstající ve své domovině, severní Americe až šedesáti metrů. Zajímavý strom, kvetoucí prvně od výsadby až po deseti letech, s květy velmi podobnými tulipánům až 5 cm. velkými a jeho kvalitní dřevo se prý hodí mimo jiné pro výrobu varhan. Krásný a veliký exemplář tohoto neobvyklého stromu je v současnosti také k vidění v oboře u zámku Loučeň.

Liliovník tulipánokvětý.

My se na naší cestě stále držíme potoků a nezadržitelně se blížíme k poslednímu rybníku Podzámeckému. Z jeho názvu je vidět že jsme došli k zámku a nejhezčí parkové partii pod ním. Je to vidět na obrázku ze začátku naší kroniky. I když jsme měli nejméně šestakilometrový pochod v nohách, ještě nám síly stačily na vystoupání po schodišti na hradní ochoz a nádvoří.

Tak, jako je z parku nezapomenutelný pohled na zámek, odtud z výšky přes vodní plochu do obory, je to neméně tak skvělý zážitek. Nemohli jsme si vybrat lepší místo k ukončení naší vycházky. Tu po celé dopoledne provázelo slunečné květnové počasí. Podobné bychom uvítali i na náš příští úterní výlet, opět do blízkého okolí Prahy.

Kronika Mirek Bernát,
fotky s pomocí Amálky Eva Noháčová.